pritožbe. Njena največja tolažba je bilo sveto obhajilo, kojega se je vselej neizrekljivo veselila. Ko je bil zadnji čas zopet previdena, je rekla svojemu povedniku: »Danes ste mi 50krat v moji bolezni prinesli Gospoda!« V resnici: pomenljiv jubilej!

Škofjavas. Iz naše Škofljevesi, po domače povedano, se le redkokaj kaj sliši. Rajši vse za sebe obdržimo, bo že prišel tisti čas, ko bomo lahko brez skrbi s polnimi ustmi govorili. Zadnji čas se ustanavljajo povsod nova društva. Žal, da nekatera le z veselicami in vinskimi trgatvami mladino izobražujejo. Kako jo bodo izobrazila, to je seveda drugo vprašanje. Zadnjič je pri nas pokalo, da je bilo veselje. To pa je silno oplašilo zajce, ki imajo po obširnih gozdovih že stoletja svojo domovinsko pravico. Pravijo, da so se pritožili radi motenja miru. — Naša fabrika že par mesecev stoji. Zaslužka ni. Sedaj pa prihaja zima in z zimo nova kriza.

Razbor pri Slovenjgradcu. Dal nam je sedaj Bog tudi dežja, ki bo nekoliko poživil pašo za živino in morebiti še tudi svinjski krmi kaj koristil. Suhe klaje smo dobili malo, živine, razen za ničevo ceno, ni mogoče prodati, ako pa jo doma koljemo, pa zopet ni denarja. Z lesom je isto, ga je še nekaj, ampak kaj, ko se dobi zanj samo toliko, da se stroški za sekanje in vožnjo krijejo. Ne vemo, kako bo. Zima je pred vrati, treba bode toplejše obleke in obuvala posebno za otroke, ki imajo 1—2 uri daleč v šolo, treba petroleja, soli in nešteto drugih stvari, a denarja ni. Treba plačati davke, kar bi sicer občani radi storili in tudi store, kateri morejo, onim, ki jim pa ni mogoče, pa preti rubež, ki pa ostane navadno brez uspeha, ker ni kupcev. Tudi obrtniki, veliko jih tukaj itak ni, zelo tožijo in bi najraje obrte odjavili, ker dela in zaslužka ni, davki in druge dajatve pa so ostali isti. — 70letnice smrti Slomšeka smo se spominjali v cerkvi. G. župnik nam je s prižnice opisal življenje in delovanje tega velikega moža. - Sliši se, da bo sedanji začasni g. šolski upravitelj odšel. Naj bi bile merodajne oblasti nam v toliko naklonjene, da dobimo v kratkem drugo in to stalno učno moč, da ne bi otroci s hojo v šolo časa tratili, ko se doma rabijo za delo, posebno pa za pašo.

Nova Štifta pri Gornjemgradu. Požari so pri nas, hvala Bogu, res prav redki. Par let je že preteklo, odkar je gorelo v naši župniji. Dne 6. septembra pa je plat zvona naznanila, da nekje gori. Gorel je mlin posestnice Špeh. Ker je stal mlin tik ob hiši, so že hišo začeli objemati plameni. Ker še pa ogenj ni imel dovolj moči, se je ljudem posrečilo ogenj omejiti, vendar je mlin popolnoma zgorel. Pri tej priliki se je zopet pokazalo, kako potrebno bi bilo pri nas gasilno društvo. Tistim, ki so svojčas nasprotovali ustanovitvi gasilnega društva, bodi povedano, da se s škafi vode v slučaju večjega požara ne da uspešno gasiti. Poldrugo uro oddaljeno gasilno društvo v Gornjemgradu nam ne more vselej pomagati. — Dopis, ki je bil priobčen v »Slov. Gospodarju« dne 10. avgusta t. l., je posebno razburil člane »bratovščine jeruzalemskega osla«. Rekli so, da tisti dopisnik, ki dopisuje takšne reči, ni pri pravi pameti in mu kaplja blato na možgane. V »Domoljubu« je bil dopis iz našega kraja, v katerem je med drugim to-le: »Kar se godi pod korom in na koru naše farne cerkve, je vse prej kot kulturno in krščansko.« Pa so se nekateri začeli vpraševati, kaj bi to moglo biti. Bodi tukaj povedano. Ni bilo krščansko in kulturno, ko so bili nabiti tisti plakati, ki so sramotili naše pevce in vso faro. Ni bilo krščansko in ne kulturno, ko so bila nedavno najlepša znamenja v naši župniji pomazana, da so se nad tem zgražali tuji ljudje, ko so to videli. Ravnotako ni krščanska in kulturna »bratovščina jeruzalemskega osla«, ki sestoji iz članstva komaj iz šole izstopivših fantov in nekaterih starih že s sivimi glavami, ki so že takorekoč z eno nogo v grobu. Ni krščansko in kulturno ravnanje tistih, ki za cerkvenimi vrati z blagoslovljeno vodo, ki je v škropilniku, nagajajo ljudem, ko prihajajo v cerkev, in vrhu tega še romarjem. Marsikaj bi se še dalo grajati, pa bodi dovolj. Gotovo je, da te vrste prizadetim ne bodo po godu. Napisane pa so z namenom, da se iztrebi pri nas vse, kar je nekulturno in nekrščansko. Napredujmo v življenju po veri in v pravi krščanski izobrazbi!

Bočna pri Gornjemgradu. Med najlepše točke naše lične vasi spada brez dvoma »Grič«, odkoder se nam nudi krasen razgled širom bližnje okolice. Tukaj stoji tudi farna cerkev, posvečena sv. Petru. Cerkev je obstojala že v 15. stoletju, a jo je leta 1855 občina prezidala in izdatno opremila njeno notranjost. Zob časa tudi naši cerkvi ni prizanesel, kljub temu, da je bila večkrat popravljena. Prav hvaležni smo farani sedanjemu cerkvenemu odboru, ki se je z vnemo loti! naloge, da prenovi notranjost naše cerkve. Omeniti moramo, da je cerkveni odbor izvršil to nalogo v splošno zadovoljnost in to predvsem po prizadevanju ključarja g. Gmajnarja iz Krope. Vsa slikarska dela je izvršil g. Miloš Gerzina, slikar iz Kozjega. Slikanje je izvedeno prav okusno, v lepo skladajočih se barvah. Notranjost cerkve krasi več lepih slik iz življenja našega Odrešenika. Vidimo torej, da so tudi med nami dobri delavci ter nam ni treba iskati pomoči pri tujcih. Vsa dela v naši cerkvi je izvršil g. Gerzina po zelo nizki ceni. Z ozirom na njegovo slikarsko sposobnost, njegov tih in miren značaj, si štejemo v dolžnost, da ga najtopleje priporočamo! — Glavna zahvala za izvršeno prenovljenje gre neimenovani dobrotnici, ki je žrtvovala v ta namen 5000 Din. Vsem ostalim pa, ki ste več ali manj prispevali k okrasu našega božjega hrama ,iskrena hvala!

Dramlje. Pri sv. Uršuli bomo obhajali Uršljevo nedeljo dne 23. t. m. Slovesno sv. opravilo se vrši ob sedmih, drugo ob pol 11. uri. Ker je sv. Uršula že od nekdaj zelo priljubljena in daleč naokoli znana romarska pot, se pričakuje tudi letos obilnega obiska. Torej na svidenje!

Šmarje pri Jelšah. Gospodinjski tečaj nam se tudi za letošnjo zimo obeta. Hvaležna so zanj naša dekleta, ki so ga lani obiskovala ter se na njem pod vodstvom naše učiteljice gdč. Karoline Burdijan prav lepo izvežbala za svoj prihodnji poklic. Iz srca želimo, da se jih za letošnji tečaj, ki se ima prve dni meseca novembra začeti, prav mnogo zglasi, in sicer iz vseh delov naše obširne župnije, pa čimprej, da ne bodo zamude obžalovale. Brez denarnih stroškov se bodo veliko lepega in za življenje potrebnega naučile in navadile tega, kar dom prijeten stori. Kako se pri mladih gospodarjih blagodejno pozna, ki so se kdaj kakega gospodarskega predavanja in še osobito takega tečaja udeležili! Zatorej

---

»Rama, zakaj? Rama, vzemi moje uhane, mogoče bo šlo z njimi.«

Rama jih je snel iz ušes, nato je zaukazal, naj sede Sita s hrbtom proti vratom, je zravnal okrogli uhan in stopil bosonog na rame sestrice. Rama je poskušal in se trudil. Naenkrat so se odprla vratca. Deček se je oddahnil, prvi korak v ljubo prostost je bil storjen.

Kako odstraniti zaboje, ko so bili naloženi pred vrata? Zgornji je bil že nekoliko odmaknjen, da so lahko porivali kruh in vodo skozi odprtino. Mogoče bi se dal prevrniti. Mišljeno — storjeno! Zopet je stal na ramah potrpežljivega dekletca. Suval ter porival je. Zaboj se ni maral premakniti in ne popustiti. Lotil se ga je z vso močjo. Konečno se je le prevrnil z glasnim ropotom pred vrata. Mladec se je lotil znova dela. Predvsem je moral poskusiti, da bi odprl zapah. Odtrgal je od obleke ozek pas, napravil je zanjko in Sita je morala zopet napraviti lestvo.

Skozi ozko odprtino je lahko porinil le glavo in eno roko. Počasi je pustil nihati zanjko pred zapahom, sreči je moral zaupati, da se bo zanjka vendarle oprijela zapaha. Sem ter tja mahlja z zanjko. Vedno mimo zapaha. Neprestano sem in tja. Slednjič:

»Sita! Ga že imam!«

Skoraj bi bil od veselja kriknil na ves glas. Vleče na vso moč. Z eno roko mu ne uspe. Previdno potegne glavo iz luknje, porine še drugo roko skozi in poskuša s cukanjem.

Prostost je že blizu. Oba se upreta ob vrata. Počasi se umika težki zaboj. Sita se že lahko porine skozi in kmalu je tudi za Ramo dovolj prostora. Previdno lukata pri vratih na hodnik. Nikogar ni. Dvorišče je tudi prosto. Nekoliko bolj zadaj se dvigajo stopnice na podstrešje.

Vlečeta in se plazita naprej ob zidu. Rama prisluškuje. Vse tiho — — — Kakor mački skačeta od enega do drugega stebra, ki nosijo hodnik. Vidita že tudi izhod na ulico. Rama gleda krog ogla. Hodnik je prazen. Le iz enega kota na dvorišču je slišati človeške glasove.

(Dalje sledi.)

malo. Če tak črv pogine, se ta vonj po kreozotu še poveča, in dolgi trup črva se razleze v gosto oljnato zmes, ki jo domačini uporabljajo kot izborno mazilo proti revmatizmu.

= =

Slučaj.

Anka: »Mamica, kedaj pa me je štorklja prinesla k nam?«

Mati: »Dne 5. septembra.«

Anka: »Glej no, pa ravno na moj rojstni dan!«

= =

Inscrirajte!